

З Новим Роком!

№24
ГРУДЕНЬ
1985

ПЕРШ за все, давайте уточнимо, яка липа мається на увазі, оскільки відомо, що існує її два різновиди.

Перший — це липа-дерево, поширене на Україні і, зокрема, у нас на Вінниччині, де нею, як і скрізь, озеленяють міста, села, обсаджують шляхи. З цвіту липи видобувають знаменитий липовий мед. Бджоли видобувають. А люди тим медом ласують, чаєм з липового суцвіття простуду виганяють. Липова деревина йде на виробництво різних меблів, бочок, барил та інших речей, а також паперу.

Так от, липовим прийнято називати не папір, виготовлений з липової деревини, а офіційну «бомагу», в якій усе, що написано або надруковано, — м'яко кажучи, далеко від істини.

Над розмноженням саме такої «липи» ми у себе, в Липовецькому районі, удень і вночі трудимось. Ми — це, насамперед, я — як

Липовецька «ЛИПА»

Чернетка виступу В. Г. Гресика, головного інженера по землекористуванню Липовецького райсільгоспуправління

головний спеціаліст у цьому ділі. А разом зі мною — лісничий Михайлівського лісництва Віктор Григорович Стеценко, директор Вінницького лісгоспу, якому те лісництво підпорядковане, Іван Григорович Грабовий і голови колгоспів імені Жданова та імені Ульянова Валерій Йосипович Кравчук та Іван Олексійович Калинчук.

Нам у нашому ділі подають активну допомогу начальник Липовецького районного управління

сільського господарства Олександр Григорович Гомон і головний бухгалтер управління Наталія Петрівна Філь, які з державного бюджету вищеназвані роботи фінансують.

Вирощуємо ми липу на науковій основі, тісно пов'язуючи науку з практикою. Суть нашого досвіду полягає в тому, що протягом останніх п'яти років ми, сидючи по своїх кабінетах, складаємо і підписуємо папери у вигляді:

а) договорів колгоспів з лісгоспом про те, що лісгосп «створить своїми силами і засобами на землях колгоспу полезахисні лісосмуги», доглядатиме їх та щорічно інвентаризуватиме, аж поки вони сили не наберуть, а колгосп, у свою чергу, «забезпечить охорону лісопосадок від потрапи худобою, витоупування та інших механічних пошкоджень»;

б) актів про те, що і лісгосп, і колгоспи повністю виконали і навіть перевиконали взяті на себе обов'язки за тими договорами;

в) державних звітів про те, що, наприклад, на землях колгоспів імені Жданова та імені Ульянова у 1982—1984 роках створено полезахисні лісосмуги шириною 13 метрів, загальною площею 14 гектарів.

А насправді на тій родючій землі нашими зусиллями створено не лісосмуги, а заповідники бур'янів, про що найкраще свідчить фотознімок, який додається.

Вони, ті бур'яни, заглушили-задушили ще в зародковому стані лісові деревця, які лісгосп (Михайлівське лісництво), виконуючи договір, сяк-так посадив і руки після цього вмив: нехай, мовляв, тепер там хоч вовк траву їсть.

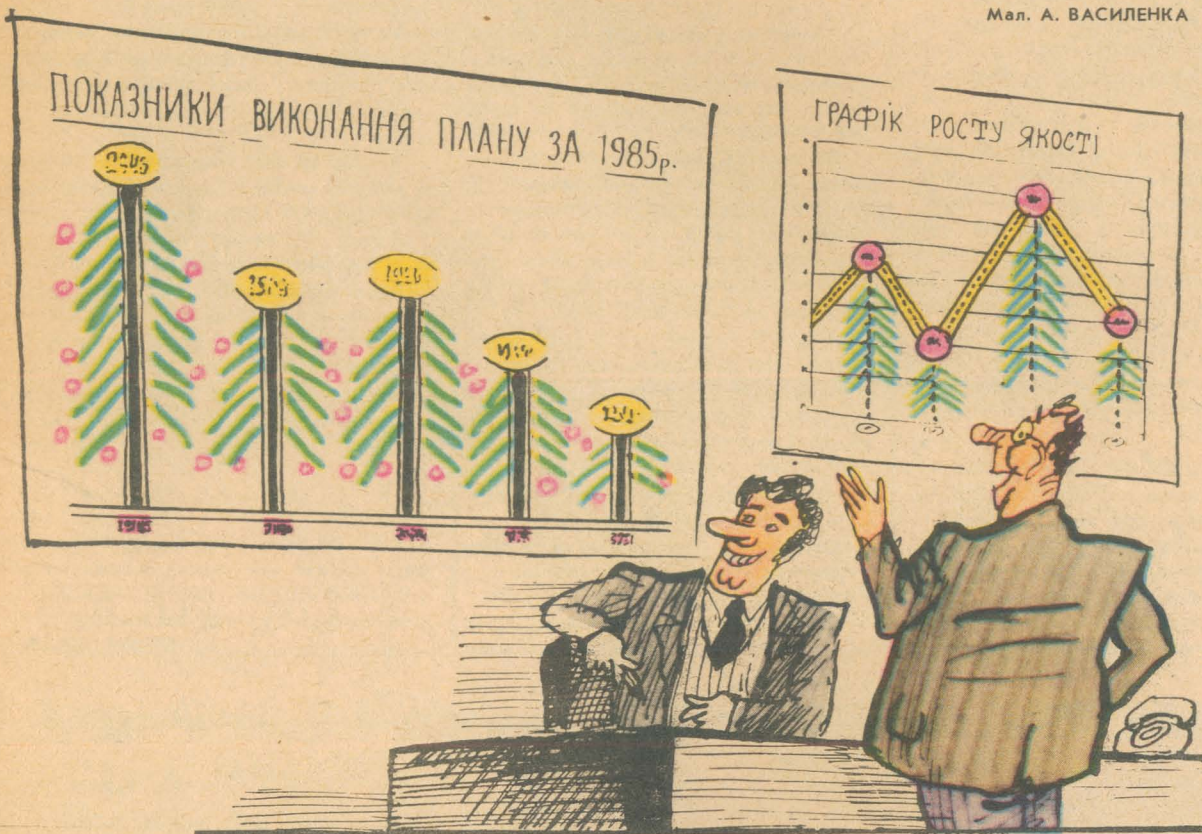
Вовк, звичайно, трави не їсть, а колгоспні трактори та автомашини їздять уздовж і впоперек тих бур'яносмуг, ламаючи рештки чудом уцілілих молодесеньких берізок та дубків.

І нехай їздять. То вже — не наш клопіт. Ми свою справу зробили: договори уклали, акти підписали, за все відзвітували, грошки одержали та на тому крапку поставили. І шумить липа, аж гай гуде!

Чернетку до друку підготував І. ГАЛІЦІН.

Вінницька область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Правда, в такому оформленні графік має привабливіший вигляд!

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ІДЕАЛЬНИЙ МІКРОКЛІМАТ

ХАРКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Ідеальні умови для Діда-Мороза і Снігуроньки створено у клубі села Нова Олександрівка Великобурлуцького району. Хоч давно вже почався опалювальний сезон, температура у приміщенні не перевищує 4 градусів тепла за Цельсієм.

— Клубом наша турбота про Діда-Мороза не обмежується, — повідомив кореспондентові ТАП голова правління колгоспу А. А. Семененко. — Якщо раптом він стомиться під час новорічного вечора, то зможе з таким же комфортом перепочити у класних кімнатах місцевої

школи, бібліотеці, пришкільному інтернату, дитячих яслах. Ми так організували роботу кочегарки, яка опалює всі перелічені сільські заклади, що сприятливий мікроклімат йому гарантований.

У ДАЛЬНЮ ПУТЬ

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). Нещодавно жителі села Широка Долина Великобагачанського району тепло провели своїх земляків, яким випало здавати в ремонт у Коломийську райсільгосптехніку на Івано-Франківщині автотранспорт.

«Подібні проводи стали традицією, — пояснили кореспондентові ТАП керівники

колгоспу. — Річ у тім, що швиденько здати у ремонт або забрати машини з майстерень цієї райсільгосптехніки практично неможливо. Отож ми й відрядили наших представників на невизначений строк, про всяк випадок побажавши їм щастя, здоров'я та всіляких успіхів у Новому році».

СВЯТО ПЕРШОЇ КРИГИ

відбулося у селищі міського типу Костянтинівці Арбузинського та селі Богданівці Доманівського районів, які розділяє Південний Буг. У програмі — масовий хід по льоду на протилежний берег річки.

Як передає наш миколаївський кореспондент, започаткували свято керівники радгоспу «Богданівський», які вже два роки лагодять паромну переправу. Отож дістатися один до одного жителі обох населених пунктів можуть лише взимку.

З ПОПРАВКОЮ НА ВІТЕР

Усе життя нас переслідують нескінченні «чому?» Чому огірок зелений? Чому Всесвіт без початку і кінця? Чому Петренку другий рік підряд виділяють путівку до санаторію, а інші — до профілакторію не випросять? І, нарешті, чому до сусіднього молочного магазину по середах не завозять кефіру напівжирного?

Деякі відповіді приходять самі собою. А деякі довго виношуються і раптом осяють нас так само несподівано, як (щоб довго не мучитися над порівнянням) знамените яблуко Ньютона.

У моїй пам'яті відкладалася одна сценка, що колись відбулася в ресторані. Офіціант, приймаючи замовлення на товариську вечерю, назвав клієнтові суму, від якої той зблід.

— За що? — спитав тремтячим голосом. — Я ж замовляв лише дві пляшки, п'ять салатів і шість ескалопів!..

— А дзеркало? — перебив його офіціант.

— Яке дзеркало? — отетерів клієнт.

— А он те, котре сьогодні ввечері розіб'є один з ваших друзів.

— Мої друзі не б'ють дзеркал! — обурився відвідувач.

— Поки не сідають за стіл, — уточнив офіціант. — А ви краще спасибі скажіть, що я з вас не беру за шапку.

— Яку ще шапку? — зовсім сторопів відвідувач.

— У мене вже таке було, — офіціант хитро посміхнувся, — клієнт замість своєї кроликової чужу ондатрову надягнув. А я потім викручувався...

Так от, тоді я спитав себе — чому? Чому офіціант дозволяє собі подібну зухвалість? А відповідь на запитання знайшов аж тільки тепер, збираючи матеріал ось до цього фейлетону. І подумки виправив слово «зухвалість» на «далекоглядність». Далекоглядні люди, подумав, — вони все передбачають.

А от саме цієї далекоглядності й бракувало тим, хто складав кошторис на будівництво нового корпусу Центральної наукової бібліотеки АН УРСР. Не знайшлося тоді, на жаль, далекоглядної людини, яка б рішуче запитала: «А хто буде платити за дзеркало, тобто, пробачте, за вітер, який вільно гулятиме будовою, видувачи геть абияк прилаштовані шибки і сяк-так закріплені ліхтарі? За дощ, котрий через відсутність даху рясно поливатиме трансформаторні підстанції, розподільчі щити, всю металеву арматуру?..» Якби така людина тоді знайшлася, може б, одразу і затвердили кошторис на суму принаймні вдвічі більшу і не довелося б згодом регулярно вимолювати дотації. А так кошторис було затверджено без урахування

цих поправок на вітер, дощ і т. д., а також визначено строк здачі об'єкта — 1979 рік.

Багато говорилося і писалося про майбутню споруду, яка нарешті вирішить проблему зберігання унікального десятимільйонного книжкового фонду, що сприятиме перетворенню бібліотеки на інформаційний центр, оснащений сучасною обчислювальною технікою, дозволить включити її в єдину державну систему науково-технічної інформації.

Чимало за ці десять років відбулося засідань і нарад на середньому і високому рівнях, де будівельників, зокрема, генпідрядчика — трест «Київміськбуд-7» (керуючий В. П. Мозолевський) — лаяли за відставання, шптели за зволікання. Якби всі листи і рішення, циркуляри і накази разом із протоколами тих засідань та нарад скласти до купи і переплести, то бібліотечний фонд збагатився б іще кількома ваговитими томами. Та в результаті — як зберігалися два з половиною мільйона книг і журналів у дванадцятьох аварійних підвалах, розкиданих по різних районах міста, в умовах, «що призводять до інтенсивного їх псування», так зберігаються й досі. А серед тих книг — унікальні видання п'ятнадцятого — двадцятого століть!..

Усі довгобуди, на перший погляд, подібні між собою, як подібні у таких випадках контраргументи будівельників:

— Постачальники винні, погано забезпечують матеріалами і конструкціями!

— Не вистачає робочих рук!

— З нас у першу чергу за житло питають!

— Це все попереднє керівництво накоїло!

Та є в кожного довгобуду й своя неповторність. Скажімо, наш — неповторний хоча б тим, що робота тут ведеться за парадоксальним принципом — чим більше освоюється коштів, тим... більше їх лишається освоїти. Уявіть, що ви їдете поїздом до певної станції, а вона з кожною годиною віддаляється від вас. Неймовірно? Виявляється, якщо хазяйнувати на будові так, як хазяйнує вищезгаданий генпідрядчик, то все ймовірно.

Наприклад, не треба кінчати будівельних інститутів, аби зрозуміти: спершу будується дах, а вже потім монтується устаткування. На цій же будові навпаки: мов крізь решето, ллє дощ на змонтовані кондиціонери і холодильні машини, регулюючу арматуру і люмінесцентні світильники, металеві труби і трансформатори, електропроводку та електропанелі. І, звичайно, майже все, що було встановлено, поіржавіло і зіпсувалося. Отже, значну частину цього обладнання треба уже міняти.

Кожний, хто за своє життя забив хоча б один цвях, знає, що пофарбований метал з'їдає іржа. Тисячі квадратних метрів металевих повітроводів, як і сантехнічне устаткування, давно встановлено, але й досі не пофарбовано. До деяких торкнутися пальцем — і з'явиться дірка. Ще не встигли закінчити монтаж імпортованого ліфтового обладнання, як і воно тут же безнадійно вийшло з ладу.

Спитати в будь-якого лицювальника, і він пояснить, що плити із знаменитого альмінського каменю псуються від прямого попадання дощу. І от тисячі квадратних метрів плити, що прикрашає фасад будови, псуються на очах, а місцями й відпадає, — лише через те, що будівельники не спромоглися спорудити над ними бодай невеличких карнизів.

За задумом архітекторів, майбутні читальні зали бібліотеки

мають освітлювати чудові акрилові куполи-ліхтарі. Їх придбали за інвалюту, по півтисядчі за кожний. Із ста вісімдесяти змонтованих три роки тому куполів — п'ятдесят чотири уже або повністю розбито, або серйозно пошкоджено. І з кожним роком, кожним місяцем цифра подібних збитків збільшується.

У тих, хто потрапляє на цю будову, навіть не дуже допитливих, не може не виникнути запитання, в якому бриніли б одночасно подив і обурення: чому спокійно ставляться будівельники до цього дивовижного безладдя? Чому незворушно дивляться на те, як дорожочинні матеріали, недбало розкидані по будові, нахабно розтягуються? Настільки незворушно, що навіть не визнали за потрібне організувати на будові бодай якусь охорону, хоча це їхній безпосередній обов'язок. Тому і вештаються серед бездоглядних куп мармурових плит, столярки, полиць до майбутніх стелажів любителі поцупити все, що погано лежить. Тому безкарно розкурочується вже змонтована електроавтоматика, вириваються електрокабелі, зливається трансформаторне масло, розкрадається сантехніка. Ще зовсім недавно встановлені батареї парового опалення усі одночасно здиміли.

І що цікаво: на всі ці «чому?» в жодній інстанції, куди зверталися замовники з тривожними листами, так і не змогли дати відповіді. Хоча навіряд чи потрібне осяяння для цілком однозначної відповіді: надто впевнені будівельники у тому, що скільки б не розтягалось дорожочинних матеріалів, скільки б не псувалося їх, — держава за все заплатить. Куди ж дінешся: будувати рано чи пізно, а треба закінчувати!

Є в кожному будівельному кошторисі така стаття — непередбачені витрати. Але навіть вона не передбачає, не може передбачити нехлюйства. За нього належить розплачуватися персонально.

м. Київ. Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ось і ялинка! Вона цілком відповідає якості продукції вашого підприємства.

— Товариші новосели! Веселіться обережніше! Не забувайте: цей будинок здано достроково!

Наш час називають атомним, космічним, електронним. Але не слід забувати, що наш час — також час суперінформативності. Доведено, що нині протягом одного дня на середньостатистичну людину-одиницю завалюється стільки інформації, скільки людина-одиниця в минулому столітті не отримувала й протягом всього життя.

Борис Карпович Барась черпав інформацію обома пригорщами не лише з радіоприймача, телевізора, газет, журналів, книжок, спеціальних довідників, але й з настінного календаря, що висів на кухні. Кожного ранку, поспішаючи на роботу, Борис Карпович правою рукою почергово намащував то чашку кави, то бутерброд, а лівою зривав листочок календаря і навстоячки (щоб було швидше) поспіхом прочитував його.

Так було й того ранку, який, внаслідок інформації, почерпнутої Барасем з листочка календаря, мав найнесподіваніший сюрприз для його дружини Вави.

Борис Карпович прийшов з роботи раніше (а було це в переддень Нового року) і критичним поглядом окинув квартиру. Багато чого в ній йому давно не подобалося. Куди не кинь оком — суцільний імпорт. Сказати б, меблі дорогі, імпортні, чи якийсь там кольоровий телевізор фірми «Соні», — так ні. Так собі — мотлох різний, в якому надзвичайно кохалася його дружина Вава, глибоко переконана, що такого «імпорту», як у неї — обійди все місто, не знайдеш. Вгорі на стінці вже котрий рік громадилася батарея пляшок, збираючи на собі всі види пилу, аж до космічного включно. Якої форми, якого кольору, з якими шикарними етикетками! Ні, ні — ні сам Барась, ні його превелебна дружинонька ніколи нічого з тих пляшок не випили — жодної краплі. Дивовижне, де Вава їх роздобувала і на що вимінювала, але отак «декоруючи» квартиру, Вава була глибоко переконана, що квартира має надзвичайно «імпортний» вигляд. Одна пляшка, хоч і був на ній намальований якийсь папуга, особливо дратувала Барася — вона чомусь формою своєю нагадувала ту посудину, що подавала йому по нужді нянечка, коли він після апендоектомії лежав у лікарні. Або цей, колись кольоровий, правда, а зараз

засиджений мухами до того, що «очей» йому не видно, календар? Або оця козетка-банкетка-пуфик, зроблена, якщо вірити Ваві, десь в регіоні Арабських Еміратів і виміняна нею у знайомі на кришталева вазу? Чортійщо, а не Арабські Емірати! В суді б їй стояти, і хай би краще садовили на неї страшних злочинців, ніж садовити їх на лаву підсудних! А ширмочка? Чепірадро чортове. Вава запевняла всіх, що ця ширмочка виготовлена в Гонконгу із твого дерева. Але Борис Карпович був твердо переконаний, що висхідною сировиною для виготовлення цієї ширмочки був, безперечно, ящик з-під баклажанів, і коли б на ширмочці поставити «лейбл», то читався б він так: «Мейд ін Молдаванка ін Одеса».

І, зібравши в кулак всю свою мужність, Борис Карпович взявся до роботи. Пляшки, щоб не було зайвого брязкоту, він позагортав у газети і одну по одній опустив у сміттєпровід. Тільки ту, що нагадувала йому відповідну посудину, не загортав — аби насолодитися дзвоном розбитого скла і достеменно знати, що цей «імпорт» вже ніколи не прикрасить ніяку квартиру.

Потім гукнув сусідського Андрійка:

— Синку, ти, здається, авіамоделі робиш? Різні там планери тощо... Так візьми оце

одоробло і настругай з нього собі планочок! «Гонконзька» ширмочка стала сировиною для авіамоделей, бо вдячного Андрійка не довелося вмовляти наробити з «імпорту» планочок.

І, нарешті, аж на привокзальній площі Барась зробив новорічний подарунок чистильникові взуття дяді Гоші, вручивши йому банкетку-козетку-пуфик родом з Арабських Еміратів. По дорозі він встромив в урну для сміття колись кольоровий календар, попередньо скрутивши його в елегантну трубку.

Коли повернулася з роботи Вава, вона зойкнула і вхопилася за серце:

— Господи! У нас були злодії?

— Ні, це я, — відважно зізнався Барась і зробив жест рукою, який можна було розшифрувати тільки однозначно: «покидає все до бісової мамі».

— Ва-арвар... — схлипнула Вава і знепритомніла.

Борис Карпович діловито побризкав їй обличчя із тієї порскавки, що її використовувують для зволоження білизни перед прасуванням. Порскавка, до речі, була вітчизняного виробництва, зроблена не то в Гайвороні, не то в Пирятині.

Свідомість потроху поверталася до Вави:

— Боже мій... фірмовий календар готелю «Хілтон» із Багамських островів...

— Ти помиляєшся, любя, календар видано в 1959 році, у місті Талліні, естонською мовою. А щодо календаря взагалі, то... Саме з листочка календаря я сьогодні вранці вчитав про звички різних народів при зустрічі Нового року. В Італії, наприклад, є звичка: напередодні Нового року викидати геть із квартир непотрібні речі. А в країнах Південно-Східної Азії в ніч під Новий рік мають звичку обливати одні одних водою. Вважай, що ми цей Новий рік зустрічаємо по-імпортному: як італійці і як народи Південно-Східної Азії. Я непотріб покидає і на тебе водички бризнув.

Він зробив паузу і додав:

— Але май на увазі, любя, коли ти в Новому році притягнеш ще якусь «імпортянку», я тебе не з порскавки обілляю, а з відра. І не в квартирі — надворі!

Микола БІЛКУН.

ПРИГОДИ Діда-Мороза ТА ЙОГО ВНУЧКИ- Снігуроньки

Напередодні Нового року
Всяк має власну мороку:
Потрібна ялинка і до ялинки;
Треба побігати і постояти,
Щоб найщедріше року обжинки
Прищедрували на вечір багатий...

Досить турбот і в Діда-Мороза
(Мовлю вам правду чисту),
Щоб, як-то кажуть, належна поза
Відповідала змісту.
Тобто, щоб Дід
Був на діда подібний —
Мусить і одяг бути відповідний:
Справжній кожух та рукавиці,
Шапка належна й інші дрібниці.
Ну, а Снігуроньку люблю
Слід одягнути в шубу...
Отож обоє пішли шукати
Ті, відповідні для себе, шати...

Найперш завітали до ЦУМу...
Директор загруз у думу.
Тільки очиці, як дві медалі,

Блискають на лебідку:
«Значить,
Кожуха і шубу, й так далі?..
А де ж ви блукали влітку?»
Встав — і руками розводить:
«Хто пізно ходить,
Сам собі шкодить!» —
«То як же нам бути? —
Спитав Дід-Мороз, —
Знаць, доведеться
Змінити прогноз:
Замість снігів
Та покличать дощі,
Ніч Новорічну

Зустріти в плащі?!» —
«Е-е, не годиться, —
Директор насупив брови, —
А ви підіть-но ще
До «Обнови» —
Може, тамечки вам повезе:
Часом, буває, у них ензе...»

Хоч і в «Обнові»
Люди чудові,
Але і там, як на зло,
Не повезло.
Правда, спасибі їм, слава богу,
На фірму «Одяг» вказали дорогу...

Вийшов директор червонощокий
Енергійним і впевненим кроком.
Дідові руку чемно потис,
Вислухав,
Цмакнув,
Скривився до сліз.
Чесно признався гостям, як завжди:
«Все розібрали інші діди...
Хочу порадити, —
Мовив одразу, —
Ще перескочити на міжрайбазу...»

Знов чимчикують
Снігуронька й Дід...
Ось і та база.
Усе тут — як слід.

Тільки ворота —
Роззявили рота...
Де тих набралось машин звідусюд?!
Видно, не спить, не дрімає люд!..

Діда-Мороза директор слуха
І, посміхаючись, каже:
«Маєм і шубу, маєм кожуха,
І ще дещо маєм. Аякже!
Але, хоч лайте, хоч плачте, —
Пробачте:
Сам відпустити не можу я, ні,
Доки вказівки не буде мені!..» —
«Що за вказівка?! —
І в Діда-Мороза
Градом
Гіркі
Покотилися сльози. —
Ми вже не чуємо ніг!..»
Снігуроньку-внуку
Узяв Дід за руку
Та й подались за поріг...

Там, де ворота
Роззявили рота,
Сторож порадив:
«Ви б — на базар:
Там є усякий товар!..»

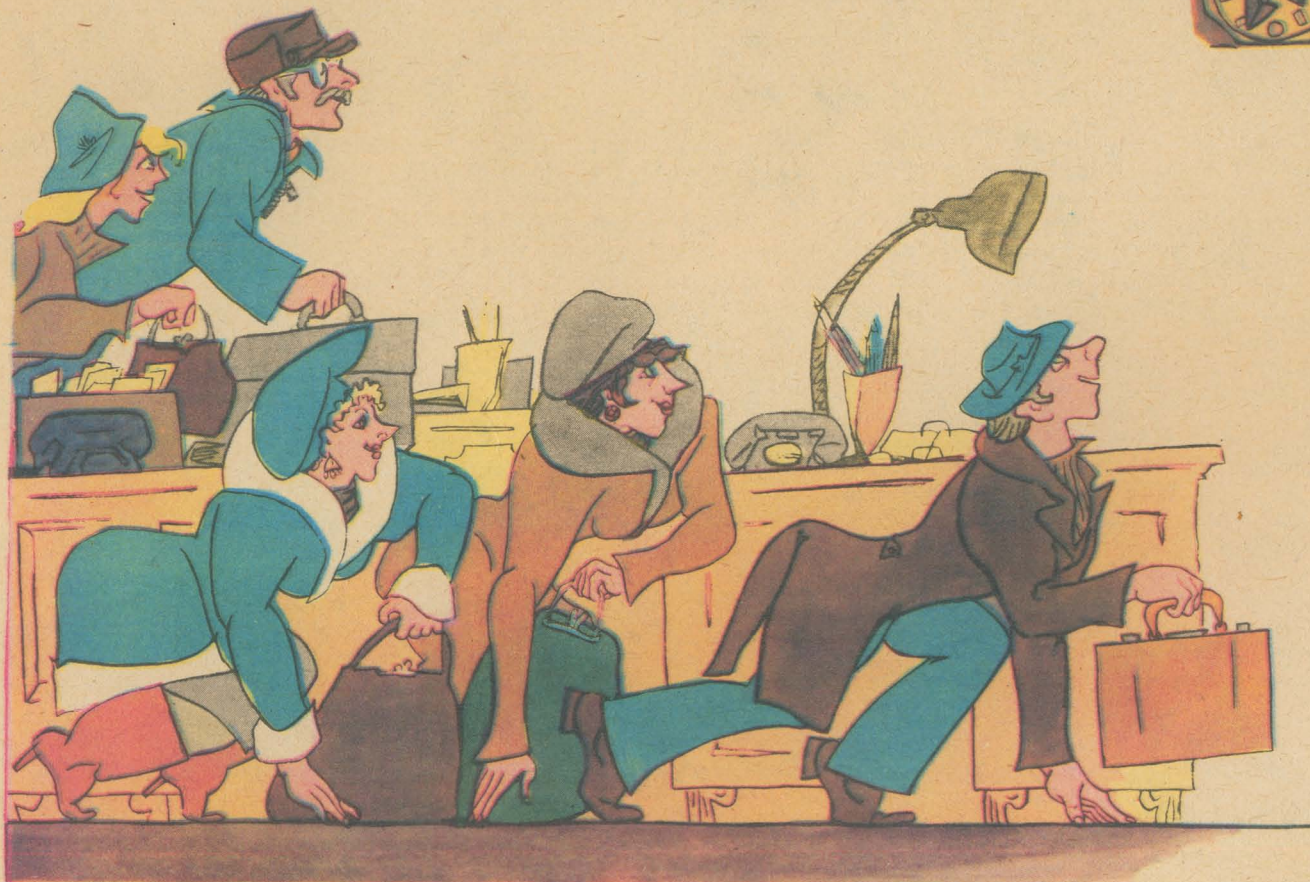
Цікаво: а звідки ж на ті базари
Та без вказівки приходять товари?..

Тож як прийшла Новоріччя пора
Й дощ у нас лив, наче з відра, —
Мороза винити було вам не слід,
Бо без кожуха —
Який же він Дід?!

Що?.. Був мороз у вас, кажете, й сніг?..
Значить,
Хтось Діду таки допоміг.

Мал. М. МАЗРУХА

— НА СТАРТ!..

Є у працівників турботи.
Та найгостріша ця, лишень:

Чекать, чекать кінця роботи,
Робочий розпочавши день.

ДРАМА

В двері гупає Денис
До сусіда зранку.
— Петре! — влєсливо, як лис,
Молить його з ганку. —
В тебе є ще там спиртне
Поперек розтерти?
Мучив цілу ніч мене...
Ой, не дай померти!
А сусіда — у вікно:
— Відчепись! Приперся!..
Щоб було чим, я давно
Сам би вже розтерся!
Йди ти к матері лихий!
Тут у мене — драма:
Всю дружинники на гній
Вилили до грама.

Володимир ДУГНІСТ.

БАЛЕТОМАН

Найбільш за все
Балет любив Юхим:
Навшпиньки там
Ходили перед ним.

Володимир ХРИСТОВИЙ.

ОТ ІГРАШКИ!..

В магазині, де купують
Іграшки дитячі,
Стоїть дівчинка маленька —
Маму жде і плаче.
— Чому плачеш? — запитала
Продавщиця-фея.
— Я боюся: ляльки схожі
Всі на Бармадея!..

Микола ДМИТРИЄВ.

ГУМОРЕСКА

Закінчувався рік. Календарний. І фінансовий. А наприкінці фінансового року трапляються дивовижні, можна сказати, фантастичні речі.

Отже, рік закінчувався, і Приходченко, молодшого інспектора Приходченка Валерія Миколайовича, було терміново відряджено на ревізію до міста Староямгород. Гроші на відрядження, виділені на той фінансовий рік, пропали. От і довелося молодшому інспекторові їхати світ за очі в погану погоду, в холодному брудному поїзді. Та ще й на десять днів.

А молодший інспектор Приходченко для таких відчайдушних пригод був погано пристосований. Хоч звався молодшим, мав уже за плечима сорок з гаком років, погано заліковану виразку шлунку, дружину і двоє дітей. Не мав Валерій Миколайович жодних ілюзій про свою роль в установі, де вже просидів п'ятнадцять років на одній посаді. Тож розумів, що від цього термінового відрядження ніхто нічого не чекає, нікому воно не потрібне, крім, звичайно, бухгалтерії, яка зможе відзвітувати про повне використання коштів.

Староямгород зустрів Приходченка мокрим снігом і легким переляком керівників місцевої контори, що їх мав перевіряти Валерій Миколайович.

Ревізори сюди давно не наїжджали. Контора жила й працювала в такому собі самостійному режимі, відбуваючись маловиразними щоквартальними, піврічними й річними звітами. До тих звітів ніхто ніколи не заглядав уважно. Так воно все й котилося.

І тут раптом ревізор. Хоч і невелика птиця — молодший інспектор, а лячно. Може щось знайти, якісь недоліки, прорахунки, упущення. Або ще гірше — зловживання виявить. Що тоді накажете робити?

Приходченко місцевим товаришам не сподобався. Гнів їх надмірною старанністю й серйозністю. Приходив уранці до контори, замикався в кабінеті, що його виділили для перевіряючого, і сидів безвихідно до кінця робочого дня. Ще й кілька годин прихоплював зверху того.

Сидить Валерій Миколайович і тільки час від часу просить піднести йому купу нових паперів. Гортає ті папери і нічого не каже, на контакти, встановлення дружніх стосунків не йде. Спроби організувати товариську вечерю теж

відкидає, посилаючись на погано заліковану виразку шлунку.

За три дні всі, які не були, папери передивився, а додому не збирається. Заплатив у готелі ще за три дні вперед, попросив для повторного перегляду документацію за останні п'ять років і заходився гортати далі.

Минуло ще три дні. Приходченко зв'язувався кілька разів із своїм керівництвом по телефону, чим викликав справжню паніку в конторі. Особливо після того, як повідомив, що відрядження йому продовжено ще на тиждень. (Щось там із використанням коштів, виділених на цей фінансовий рік, не сходилося).

Приховавши своє розчарування, запропонував Приходченко подати йому знову всі папери для ґрунтовного й всебічного розгляду, вивчення й аналізу.

Отим «аналізом» він, здається, усіх доконав. Облишено було спроби організувати товариську дієтичну вечерю, відмінено візит до готелю. Довго думали, прикидали, вивчали можливості порятунку, вираховували, що може дати всебічний, ще й ґрунтовний аналіз діяльності контори. Виходило щось фантастичне. Тож вирішили наслідків аналізу не чекати, а визнати власні помилки добровільно і посамокритикуватися активно на загальних зборах.

Збори справді пройшли на високому критичному рівні (саме минав дванадцятий день перебування у Староямгороді Валерія Миколайовича). Було виявлено недоліки, прорахунки, упущення.

А крім того, ще й на зловживання вийшли несподівано, на зловживання, про які Приходченко і не підозрював. Бо якщо вже правду казати, всі оті дванадцять днів Валерій Миколайович до паперів і не заглядав. Гортав їх, щоб час збавити. Давно вже не тішив себе ілюзіями про свою роль, значення і службові перспективи. А воно он як обернулося!

Керівництво в конторі швидко поміняли. Справи в Староямгороді повернули на краще. Тут уже в Приходченка ілюзії якісь почали з'являтися, невизірні надії на перспективу. Думає іноді над тим, чим би воно закінчилося, якби він ще й справді все детально та всебічно проаналізував. На жаль, часу для цього не вистачило — фінансовий рік закінчився.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

Епілог. Збіглися жителі цього мікрорайону і після клятвеної обіцянки благоустроїти територію витягли невдачу з пастки. Він ще й до новорічного столу встиг.

УСЕ ЗА ПЛАНОМ

УСМІШКА

Отже, вирішено. З Нового року все по-новому, все за планом.

Прокидаюсь о шостій. Роблю зарядку. Обливаюсь холодною водою. На роботу тільки пішки, тільки вчасно. На дрібниці уваги не відвертаю, ніяких перекурів. Начальника не боюсь, підлеглих поважаю. Петрову, нарешті, скажу все, що про нього думаю. Зроблю такий винахід, що всі ахнуть!

Після роботи відразу — додому. До біса автобуси, тільки пішки. В кафе не заходимо. І взагалі — ніяких чарочок.

Поки дружина прийде — у мене вже все на столі.

А потім вивчити англійську, французьку... Відремонтувати пральну машину і записатись на карате. Піти до сина у школу і прочитати «всесвітню». Віддати борги Крякіну і Свиненку...

Так, ось він, мій планчик.

Начебто нічого не забув. Ага, рік підправити треба, підтерти. Оце так! Дірку протер. Нічого дивного — п'ятий рік виправляю. Переписати треба.

Микола ХРАМЦОВ.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...одеське виробниче об'єднання «Точмаш» виробляє ваги для тих, хто бажає схуднути. До такого висновку дійшли керівники Ємільчинської райсільгосптехніки Житомирської області, коли у липні 1985 року отримали від підприємства браковані автомобільні ваги РП-15-Ш-13 і вже шість місяців тріпають собі нерви — від чого, як відомо, не поправляються. Бо завод уперто не приймає рекламції і не збирається усувати дефекти.

...залізничній станції Торопилівка, де об'єднання «Сумивторсировина» розмістило свою базу, загрожує повне зникнення під горами того сміття, що називалося колись макулатурою та склобомом, а тепер так перемішалось із землею, що стало суцільним місвом.

...від будинку № 16 по вулиці Кримській, що у місті Лозова Харківської області, буквально у двох метрах проходить газопровід. Зате довжину паперу, рулони якого за останні чотири роки пішли на листування між житлово-експлуатаційною конторою та облжитлоуправлінням на предмет газифікації згаданого будинку, можна вже вимірювати кілометрами.

У СІМ'І
АНОНІМНИКА

— Ти що, здурів!!
Навіть новорічні по-
здоровлення анонім-
но посилаєш!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

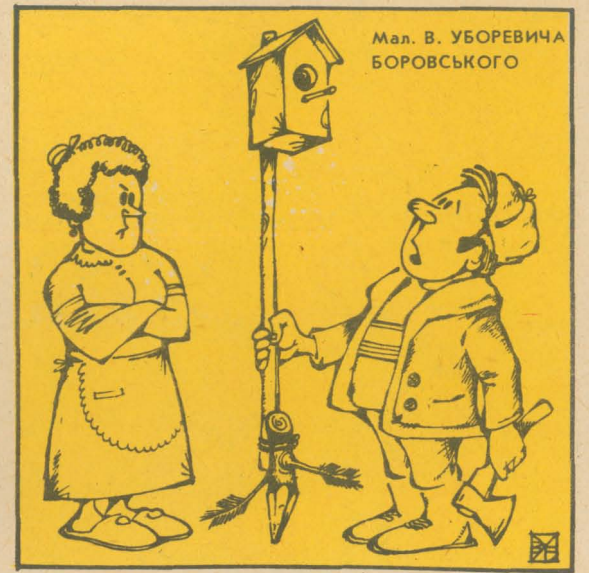
«Медицина — це мистецтво!» — любляв говорити своїм пацієнтам та їхнім родичам завідувач хірургічним відділенням 3-ї Кременчуцької міської лікарні Б. А. Коваленко. І ті, здогадавшись, у чому справа, тут же доводили, що заради мистецтва готові на будь-які жертви, аби тільки воно допомогло їм повернути здоров'я. Служитель медицини брав готівкою. Не гребував, правда, і коньяком та цукерками. Лист про це надійшов до Перцю. Як повідомила редакції прокуратура Полтавської

області, наведені в листі факти підтвердилися. Протягом 1979—1985 років медик-хапуга, зловживаючи службовим становищем, поклав до своєї кишені не одну сотню карбованців за проведення операцій, поліпшення умов медичного обслуговування та лікування хворих. Лупив гроші і за влаштування на роботу до лікарні. За вчинені злочини Б. А. Коваленка виключено з рядів КПРС, а за вироком народного суду Автозаводського району м. Кременчука його позбавлено волі строком на 5 років з відбуванням покарання у колонії посиленого режиму та з конфіскацією майна.

Мал. А. УМЯРОВА

— Ми з міста. Приїхали до вас подихати чистим повітрям.

— Це мені вночі на ялинковому базарі підсунули.

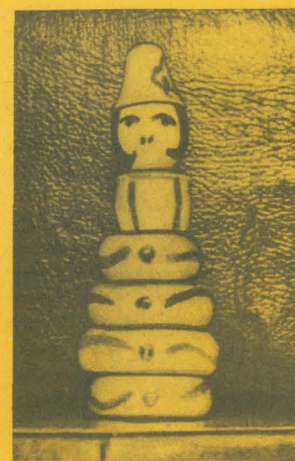
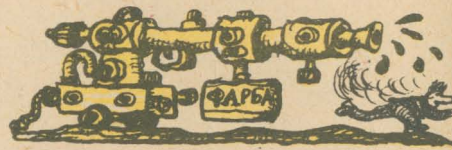
ДЛЯ ЗАБУДЬКУВАТИХ

Спитаєте в першому-ліпшому бюро знахідок, і вам підтвердять, що серед загублених речей пальму першості твердо тримає парасолька. Їх забувають у трамваях, автобусах, бібліотеках і на паркових лавах. Здавалось би, боротися з подібною забудькуватістю неможливо. Та для винахідливих умільців з Київського заводу металогоспиробів неможливого не існує. Їм вдалося випустити таку

парасольку, котру доводиться весь час тримати в руках: раз розкрившись, вона вже ніколи не закривається. Правда іноді доводиться зазнавати певних незручностей, скажімо, коли проштовхуєшся з розкритою парасолькою в переповнений автобус або ж сидиш у кіно-театрі, тримаючи її над собою. Зате навіть якщо спересердя спробуєш її десь навмисно залишити, тут же обов'язково нагадаєш: «Парасольку забули!».

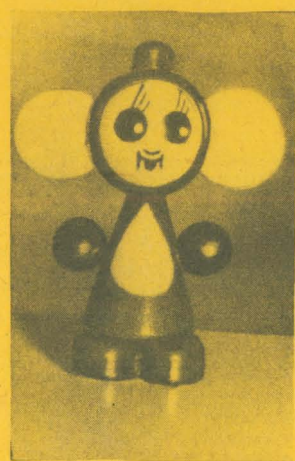
СУТТЄВА ПЕРЕВАГА

Виставком розглянув на своєму останньому в цьому році засіданні численні відгуки споживачів на побутову новинку — «Фарборозпилювач електричний». Члени виставкового змушені констатувати, що прилад справді має деякі хибі. По-перше, в ньому чимало технічних недосконалостей, по-друге, він незручний у роботі. По-третє, розпилює все що завгодно, тільки не фарбу. Але виставком проти категоричного осуду приладу, як це, наприклад, робить житель села Гончарівки Сватівського району Ворошиловградської області М. І. Ілляшов. Мовляв, він другий рік з ним мучиться, відправляє його до Києва, на вулицю Індустріальну, 24, та автори приладу незмінно повертають йому це чудо техніки назад. Так от, члени виставкового вважають, що попри всі ці недоліки, фарборозпилювач має суттєву перевагу: він економить споживачеві... фарбу.

УВАГА:
ТЕСТ НА КМІТЛИВІСТЬ!

Точніше було б назвати це тестом на ерудицію. Та ми глибоко переконані, що майже всі наші читачі — і дорослі, й діти — знають і люблять відомих героїв популярних казок. Та щоб знайти подібність із тими героями цих сувенірів Ужгородського механічного заводу, потрібна неабияка вигадливість.

Аби не мучити читачів, повідомляємо: те, що ви бачите зліва, звється «Мальвіна», те, що справа, — «Чебурашка». Правда, ніколи б не відгадали?

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

я на танцях того хлопця. Розповіла йому цю сумну історію, і знову призначив він мені побачення. Надягла я нові босоніжки тієї ж фабрики — і знову на півдорозі розірвався в мене босоніжок. Поки я повернулася додому, поки перевзулася... Коротше, запізнилась на півгодини і втратила своє кохання! Чи не допоможете мені знайти таке слово, аби бракороби зрозуміли, що вони накоїли!..

Дуже засмучена.
Тетяна.

«Дорога Тетяно! Ми допоможемо знайти Вам те слово. Слово те — «спасибі». Так, так, Ви ще дякувати повинні авторам тих босоніжок, що врятували Вас від такого кохання. Повірте, якби хлопець справді Вас кохав, він би чекав і годину, і навіть дві. Запевняємо, що в новому році Ви таки зустрінете своє щастя. А якщо, ідучи на побачення, здумаєте знову надягти босоніжки Запорізької взуттєвої фабрики, то, про всяк випадок, покладіть до сумки якісь інші — щоб не довелося вертатися.

З найліпшими побажаннями.
Виставком».

КОЛИ ПРИЙДУТЬ ГОСТІ

Деякі господарі дуже однобоко глумлять поняття «гостинність». Вони вважають, що найвища радість для гостя — це застілля. Мовляв, чим більше різних наїдків зготовано, тим більше враження на нього це справить. Але

погодьтеся, шановні, що навіть вигадливою стравою сьогодні нікого не здивуєш. Тому ми і попросили відомого масовика-вигівника Доброзлудого поділитися своїми міркуваннями щодо організації новорічного вечора.

БЕЗВІДМОВНИЙ СПОСІБ

Для того, щоб новорічне свято одразу ж набуло веселої тональності, треба, перш за все, щоб гості, переступивши поріг вашої квартири, посміхнулися. Розсмішити їх, звичайно, можна іскрометним дотепом, влучним жартом, веселим анекдотом. Та дотеп і жарт, трапляється, до гостей не доходить, а анекдот раптом виявиться не дуже свіжим. Що робити? Є інший, безвідмовний спосіб розвеселити гостей. Для цього варто придбати спортивні рейтузи харківської фабрики «Спорттрикотаж» і надягти їх. Запевняємо, ніякий клоунський костюм не витримає конкуренції з ними: рейтузи перекошбачені, одна холоша коротша за іншу на 13 сантиметрів, у нижній частині вони сорок шостої розміру, у верхній же — п'ятдесят другого. Тільки глянувши на ваш вигляд, найсерйозніший гість не втримається від реготу.

ПАСТКА ДЛЯ САМОВПЕВНЕНИХ

Є гості, котрі ще не встигнуть дожувати маринованого огірка, як тут же починають несамовито співати. Деякі ж, навпаки, — чим більше тих огірків з'їдають, тим похмурішими стають. Отут хазяї й мають виявити винахідливість, аби розтермосити гостя. Для цього є чимало способів. Ось один з них. — Товариші! — радісно вигукне. — Оце шойно придбав рулон руберойду Луцького руберойдного заводу і не збагну, з якого боку його розмотувати. Звичайно, одразу ж почуєте у відповідь:

— Що може бути простішим! І отут з наганою байдужістю ставите умову: — Той, хто розгорнути не зможе, мусить або щось проспівати, або щось продекламувати. У крайньому випадку — прострибати на одній нозі навколо столу, при цьому ще й кукурікаючи. Сміху буде! Бо цей рулон, як свідчать численні відгуки споживачів, не те, що розгорнути не можна, — від нього і ломакою шматка не відіб'єш. Він спресований, мов брила граніту.

НЕ
РИЗИКУЮЧИ

Гості трапляються різні. Є, приміром, такі, що й хвилини без діла всидіти не можуть. Вони або знічев'я розхитують стільці, згинають і розгинають виделки, нервуючи хазяїв, або ж — іще гірше: кидаються ремонтувати, скажімо, телевизор, бо їм, бачите, здалося, ніби теледиктор почав двоїтися. Після таких умільців здебільшого і телемайстри вже допомогти не можуть.

Звичайно, енергію таких непосидючих треба одразу ж спрямовувати в потрібне русло. От, наприклад, купили ви шафу Костринського меблевого комбінату Закарпатського виробничого об'єднання. Та коли зібрали, виявилось, що дефектів у ній сила-силенна: дверцята не зачиняються, полиці не тримаються, задня стінка за розмірами така, наче виготовлена для двох шаф одразу і т. д. і т. п. Ось тут і буде де розгулятися гостеві, продемонструвати своє уміння. А хазяї при цьому нічим не ризикуватимуть, бо ще більше зіпсувати шафу неможливо. Як-то кажуть — далі нікуди!

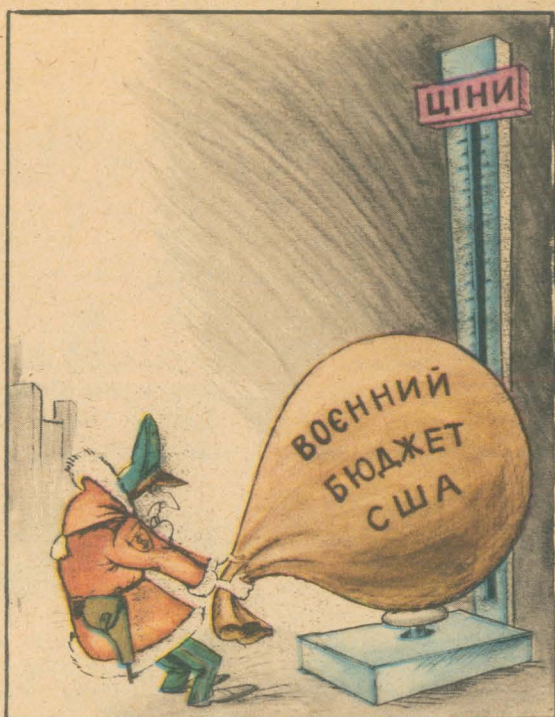
НАЧЕ ВКОПАНИЙ

Ну, а якщо хтось із гостей прихопить на новорічному зустріч своє чадо? Ясна річ, треба і для чада придумати розвагу. Найкраща — це, безсумнівно, іграшки. Тільки раптом може виникнути одна делікатна ситуація, котру слід обов'язково передбачити.

Відомо, як дитина звикає до іграшок. Ідучи додому, вона неодмінно вимагатиме, щоб ту іграшку їй дали з собою. Це — коли іграшка дуже сподобалась. А виставком, попереджаючи такий варіант, видає напрокат такі, котрі дитина, навіть якщо дуже умовляти її, з собою не візьме. Одна з подібних — дитяча залізниця донецької фабрики «Іграшка», яку нам люб'язно надіслала жителька Чернігова М. Д. Удинцева. Окрім різних дефектів, залізниця відзначається тим, що тепловоз, який має бігати з вагонами по рейках, ніяка електрична сила не в змозі зрушити з місця. Стоїть, наче вкопаний! Проволтузившись із такою іграшкою цілий вечір, дитина, зрештою, зовсім втратить до неї інтерес.

Мал. В. СОЛОНЬКА

Новорічний атракціон Пентагону.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Санта Клаус: — Оце так зустріли!

ГУМАННІ ПРИНАДИ «ДИВО - ЗБРОЇ»

Заокеанський експерт з проблем внутрішньої безпеки Білл Морд поставив питання руба:

— Це що ж коїться у вашій країні? Суцільні протести проти розміщення нових ракетних та хімічних баз! Свавільні оголошення без'ядерних зон! На вулицях тисячні товписька так званих «прихильників миру», а насправді — підливних елементів у бастионі західної демократії! Наші славні воєнки мимоволі занепадають духом у цій отруйній атмосфері «миролюбної ворожнечі»! Коли ж нарешті у вашій країні буде наведено лад?

— Вживаємо найрішучіших заходів! — хвацько озвався вишуканий, немов перед колишнім рейхсмаршалом, повноважний представник федеральних поліційних сил Газе фон Глобке унд цу Хапп. — Висока ефективність цих заходів гарантована науково-технічними дослідженнями й розробками.

— Що ж ви розробляєте?

— Нові зразки «диво-зброї» для хатнього та вуличного вжитку.

— А саме? — враз похвавшав Білл Морд.

Газе фон Глобке унд цу Хапп охоче просвітив заокеанського експерта з питань мордобою:

— Урядове замовлення на два мільйони двісті тисяч марок для розробки «нових засобів впливу» люб'язно прийняв авіаракетний концерн «Мессершмітт-Бельков-Блом».

— І які ж наслідки?

— Учені та конструктори цього промислового об'єднання розробили на основі «фауст-патрона», котрим колись стріляли по танках, оригінальні пристрої, котрі тепер прицільно луплять по демонстрантах. Газетарі називають ці портативні штуковини «зброєю Ціммермана» — іменем нашого міністра внутрішніх справ, або ж «літаючими боксерськими рукавичками».

— Рукавичками? — фахово озвався експерт. — Чому виникла така назва?

— А тому, що удар завдається з блискавичною швидкістю сімдесят метрів на секунду з безпечної для поліції відстані — п'ятдесят метрів. Людина не встигає ухили-

ти свою пику...

— І нокдаут забезпечено! — розчулився Білл Морд.

— А також струс мозку найліпшої якості, — гречно додав Газе фон Глобке унд цу Хапп.

— Є ще корисні новинки?

— Безумовно! Виконуючи замовлення поліції, дуже плідно працюють вчені мужі з науково-дослідного інституту гера Беттела у Франкфурті-на-Майні. Уже маємо від них чудову «пневматичну гармату», яка потужними зарядами стиснутого повітря змітає цілі шереги демонстрантів. У стадії випробування перебувають зразки секретної зброї з використанням «звукової енергії».

— А це що таке?

— Бачите, людське вухо не витримує «звукової енергії» і вже не годне почути й слівця з ворожої пропаганди.

— Але ж можна прочитати! — зауважив Білл.

— Ми й це передбачили! З цього боку ми вважаємо дуже перспективними «оптичні бойові засоби», також розроблені в лабораторіях гера Беттела.

— Як вони діють?

— Оптичні? Вони дещо подібні до засліплююче-шокових гранат, що досі були призначені лише для використання на кордоні за «надзвичайних обставин».

— Чудово!

— Весь комплекс нової поліційної «диво-зброї» ми називаємо «технічними засобами гуманного впливу». Знаєте, це не осоружні кийки, котрими грубо лупцювали по черепах, що якимось не зовсім гарно ілюструвало свободи західної демократії. Що це за видо-висько — кийком по голові, та ще й морально застарілим!

— Або кулацюрою по морді, — погодився досвідчений фахівець Білл Морд.

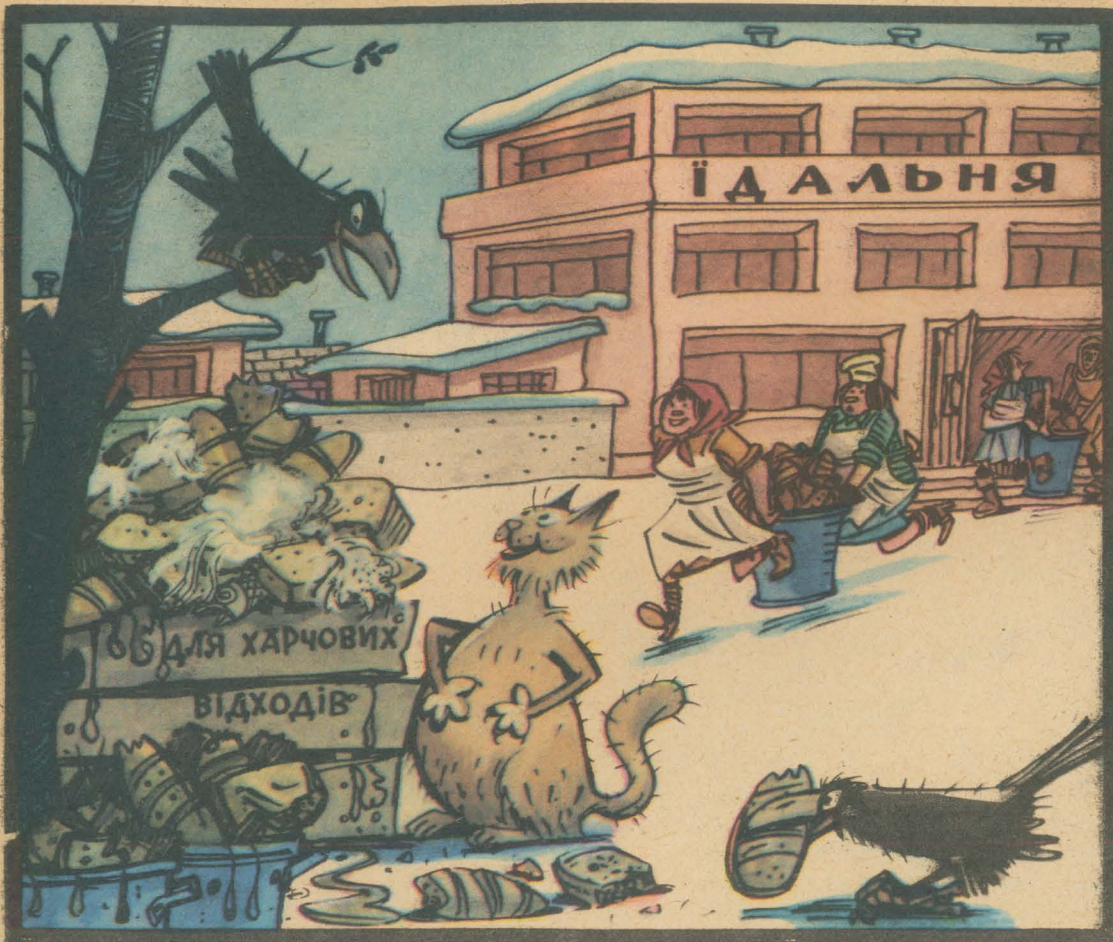
— Одне непокоїть...

— Що таке?

— Усе дужче лунають голоси про злісне, антиконституційне порушення прав людини...

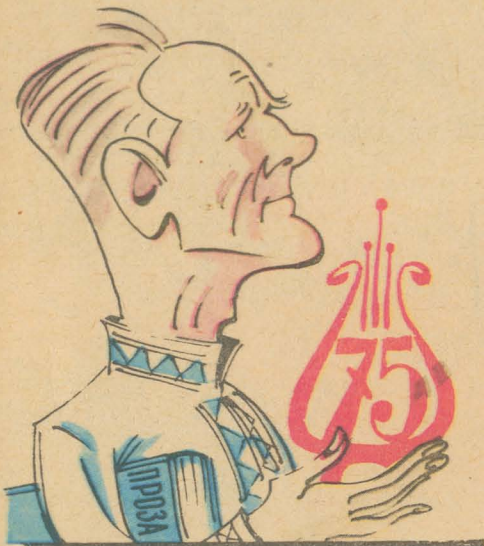
— Яке ж це порушення? — щиро обурився Білл Морд. — Адже демонстрації ви ще не заборонили!

Юрій ЯЧЕЙКІН.

— Це найкраща їдальня в нашому районі — тут великий вибір страв.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Поета Петра ДОРОШКА
з його третім 25-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

КОЛЮЧКИ ЗА КОМІР

НІМА СЦЕНА

«До нас їде ревізор!» — пролунало зі сцени клубу харчовиків. У залі запала така мертва тиша, що актори довго аплодували глядачам: німа сцена вдалася їм просто блискуче.

РІЗНА ДІЯ

Чоловіки на поганих виставах одужують від безсоння. Жіноцтво, навпаки, бадьориться й пильнує, бо ніщо так ефектно не оформляється, як постановка беззмислової п'єси.

СТАРА ІСТИНА

Зламавши годинника, час не зупиниш.

ВІД ПЕРЕМІНИ МІСЦЬ

— Що було б, якби в зоопарку люди і звірі помінялись місцями?

— Звірі б туди не ходили. Вони вже на нас надивилися!

Михайло СКУРАТОВ.

Діло десяте

Харків — це вам не якісь Зідьки чи Бабаї. Там ви можете гукнути до першого стрічного:

— Гей, шановний, підкажіть, будь ласка, де живе Петро, що в минулому році у нього рябе пороса з хліва втекло?

І у відповідь неодмінно почуєте:

— Петро? Так це вам до місточка дійти, а за ним праворуч. Рахуйте шосту хату. У ній Петро і живе.

У Харкові, щоб когось розшукати, перехожих зупиняти не варто. Тут усе переведено на суцільну наукову основу. Як свідчать дані обласного управління побутового обслуговування населення, на сьогоднішній день у цьому славному граді налічується десять кіосків з елегантним написом «Міськдовідка», які щороку дають близько 50 тисяч довідок. Керує цією поважною організацією Олександр Михайлович Валієв. Існує і ще одна не менш поважна установа: адресне бюро, яке очолює Микола Денисович Митюшин. Отож можливості для розшуку знайомих, колишніх співробітників, інститутських приятелів та фронтових друзів у Харкові необмежені.

Колись як було?

— Мені б адреску, — люб'язно звертаєтесь ви до симпатичної жіночки з «Міськдовідки».

Жіночка крутить телефонний диск — і будь ласка. За п'ять хвилин маєте необхідну адресу. Бо на протилежному кінці дроту, тобто в адресному бюро, сиділи не менш симпатичні дівчата, які обслуговували лише «Міськдовідку». Тобто — нас із вами.

— Примітивізм! — вирішили в адресному бюро. — По-перше, звичайний телефон — учорашній день. У вік НТР надто вже убогий антураж. А по-друге, існують відповідні інструкції щодо інформаційно-довідкової служби. І нічого тут отим надто вже симпатичним дівчаткам робити.

За цим взяли та й запровадили єдину систему одержання довідок. Дівчаток звільнили, звичайнісінькі телефони зняли і підключили розташовані по всьому місту кіоски «Міськдовідки» до спільного комутатора. Усіх клієнтів, починаючи від медвистверзників, державтоінспекції, відділень зв'язку, судових органів, райвідділів міліції тощо, почали обслуговувати одним, як то кажуть, гамузом.

І от тепер, а точніше з 1983 року, ця колись не вельми складна процедура відбувається вже ось як:

— Мені б адреску, — не менш люб'язно, ніж раніше, звертаєтесь ви до все тієї ж симпатичної жіночки.

— Зараз спробуємо, — чомусь сумно всміхається вона у відповідь. І починає крутити той же телефонний диск, аби якось пробитися на комутатор адресного бюро. Бо тепер то вже не простий диск, а складова частина складної системи довідкової служби. Не будемо лізти у нетрі суто технічні, зазначимо лише, що, починаючи з 1983 року, аби «Довідка» дала вам довідку, де живе ваш знайомий, доводиться тупцювати біля елегантної вивіски не якихось там п'ять хвилин, а півтори або й дві години.

Якщо вдатися до елементарних арифметичних вправ і підрахувати, скільки загалом люди втрачали колись часу на одержання довідки, то ця цифра становитиме 4—5 тисяч годин щороку. Зараз те тупцювання дорівнює мало не 100 тисячам годин. Еге ж, дається взнаки громадянам новітня, модернізована, точно за інструкцією організована служба довідкового сервісу.

Але це вже — діло десяте. Головне — ніякого примітивізму! І все за інструкціями!

І. ЛАГОЗА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Деякі шукають і знаходять приховані резерви збільшення продуктивності праці. А деякі, навпаки, резерви ретельно приховують. Якщо взяти, приміром, продуктивних корів і перевести їх до групи непродуктивних (на папері, звичайно), а насправді — продовжувати їх доїти, то уявляєте, наскільки можна збільшити показники надойв молока по господарству! Мороки не дуже багато, а зиск значний. Про отаких «кмігливих і винахідливих» господарників розповідалось у фейлетоні «Дійки в резерві» (№ 14 журналу).

Секретар Чернігівського обкому Компартії України Л. Палажченко повідомив редакції, що фейлетон обговорено в райкомах партії, на

засіданнях парткомів та правлінь вказаних у фейлетоні колгоспів, на районних нарадах зооветспеціалістів, в обласному управлінні сільсько-го господарства. Критику Перця визнано правильною.

За порушення порядку вибраківування корів, перекручення звітності і приписки молока зоотехніку колгоспу «Шлях хлібороба» (Менський район) Ермоленку М. В. оголошено партійну догану. Головного зоотехніків колгоспів «Прогрес» (Ріпкинський район) та імені Шевченка (Щорський район) Диму Н. А. та Шульгу І. Г. з посади звільнено. Обласному управлінню сільського господарства та райкомам партії вказано на слабкий контроль за роботою спеціалістів.

ПЕРЧЕНЯ

ХИТРИЙ ТИГР

— Гей, тигре,
А скажи мені на вушко:
Чого собі обрав ти
Шубу в смужку?

А тигр: — Цей одяг я
Натяг на ребра,
Щоб думали —
Я не хижак, а зебра.

Емілія САТАЛКІНА.

Лапка-помічник

У Тимко був песик Лапка. Його привіз дядько з міста. Тимко дуже любив свого Лапку. Вчив його шукати загублені речі і приносити до хати. Лапка так старанно робив своє діло, що інколи приносив і те, що не велено було. Восени Тимко пішов до школи. Та через Лапку він забував про все на світі. Не раз, було, мати кличе:

— Тимку, йди уроки готувати, бо вже вечір скоро!

А він тільки на те:

— Зараз... — і тут же забуде, що пообіцяв.

І ось ні сіло, ні впало у Тимковому щоденнику опинилося кілька двійок... Що робити? Як признатися вдома, чим виправдатися?..

І вирішив Тимко перехитрити старших. Заховав щоденник надворі, а сам з невинним виглядом зайшов із портфелем до хати.

— Ну, школярику, показуй же свій щоденник, — каже тато. — Чим ти нас сьогодні порадуєш?

— Та... Я згубив його, — шмигнув Тимко носом.

— Згубив? — здивувався тато. — Де?

— Не знаю.

І саме в цю мить прибіг до хати Лапка зі щоденником в зубах.

— О! Знайшовся-таки! — усміхнувся тато, лукаво позирнувши на сина. — Ну й молодець же твій Лапка! Ану ж давай подивимось, які там оцінки.

Тимко весь похолов. Такого він не сподівався.

Навчив на свою голову!

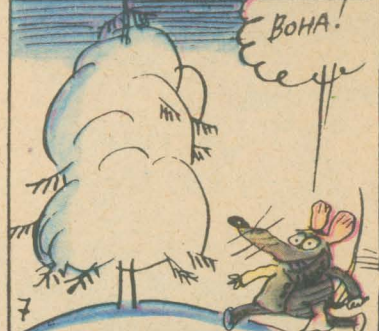
Григорій РІЗНИК.

ГІРКА

З гірки
весело лечу!
Хоч і лячно,
та мовчу:
знизу ж
дивляться на мене
Ліза й Ліля,
Костя й Женя.
А як буду я
боятись,
то почнуть вони
сміятись,
бо мужчина —
знає кожен! —
боягузом
бути
не може.

Анатолій
КОСТЕЦЬКИЙ.

НЕ СЛІД ХВИЛЮВАТИСЯ

— Прокинься, чоловіче, здається, злодій по хаті ходить!
— А тобі шкода? Хай ходить, аби не поцупив нічого.

НЕМА КОЛИ

— Доброго ранку! Як життя, як справи?
— Вибач — спішу. У нас новий начальник: на хвилину спізнився — премії позбавляє. Заходь краще на роботу — там і поговоримо.

Повідомив М. БАРАНОВСЬКИЙ.
м. Овруч
Житомирської області.

УТОЧНЕННЯ

Вийшла мама погуляти з п'ятирічним Петриком, який взяв куплені татом чобітки, та й зустріла у парку давню знайому. Розговорилися.

— Який симпатичний у тебе синочок, — почала оглядати знайома малого з ніг до голови. — Викапана мама. Усе в нього твоє: і брови, і очі, і губи. Нічого батькового нема.

— А чоботи?! — розсердився хлопчик на неувважну тютю.

Повідомила С. ЛОГОЗА.
м. Іллінці
Вінницької області.

НЕ ЗА АДРЕСОЮ

— Петре, а твоя жінка на Грицькових дровах он сидить із кимось воркує!..

— То чого ж ти оце мені кажеш? Іди Грицькові скажи, його ж дрова!

Повідомив Я. ПОЛІЩУК.
м. Ровно.

ПРАВДУ КАЗАЛА

— Петро сказав, що, коли я не вийду за нього заміж, він збожеволіє.

— Облиш! Вчора він попросив руки в мене.

— Боже! А я що казала?!

Повідомив П. КУЩ.
м. Київ.

ПОГАНІ СЛОВА

Сестричка скаржиться татові на братика:

— Татку, а він говорив погані слова.

— Що-о?! Я йому поговорю. Ану, кажи, Юрку, які слова ти говорив?

— Ага, які... Такі, як ви говорите, коли з мамою сваритеся, — схлипнув малий.

Повідомив В. БАБІЙ.
с. Богородчани
Івано-Франківської області.

ВІДВЕРТІСТЬ

Прибіг надвечір саме
Захеканий синок.
— А я, — говорить мамі, —
У лісі бачив двох.
Вона така патлата,
Худіша від Яги,
І все, мов дурнувата,
До нього: «Ги-ги-ги...»

— Не швендай там, заблудо, —
Матуся у одвіт, —
То, певно, дикі люди —
З'їдять тебе, і квіт.

Здивовано забликав
Очицями синаш:
— Вона, можливо, й дика,
А батько ж таки наш!

Олекса ІЖАК.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Якщо ти хочеш надіслати новорічну телеграму своїм знайомим у місто Лозову, то застерігаю — не роби цього. Краще підпиши новорічну листівку. Так буде надійніше. Бо замість теплих привітань і побажань знайомі можуть одержати абракадабру. Таку, як моя дружина на день народження: «ПОЗДРАВЛЯЮ ДЕ ОРОЖДЕНИЯ ЖЕЛАЮ КРЕ ПКОО З ДОРОВЬЯ»

ЕЕ МЕЙНОГ ОС АСТЯ ВСЕГО А ЛАЧШЕГО».

А заодно, Перче, побажай і лозівським зв'язківцям «всього а лачшего» в їхній роботі.

В. БАГАЦЬКИЙ.

м. Лозова
Харківської області.

Знаєш, яка пора року найбільше нам до душі? Зима! А полюбили ми її відтоді, як у 1980 році отримали нову квартиру по вулиці Металургів, 8. З першого ж дня у нашій квартирі № 70, що на останньому поверсі, почала протікати стеля. Але скільки не бігали ми за ці роки до керівників житлово-експлуатаційної контори № 12 — усе марно. Нам тільки обіцяли полагодити дах.

Отож зима для нас — єдиний порятунк, оскільки все, що при плюсовій температурі тече, взимку замерзає. Тільки от, Перче, звідки у керівників ЖЕКу така крижана байдужість до людей, яку не здатні розтопити ніякі благання?

СІМ'Я ПАЩЕНКІВ.

м. Дніпродзержинськ
Дніпропетровської області.

НІЧНА ПРИГОДА

Мав натуру він широку:
Не діждався Нового року,
А ще звечора хильнув
Та й заснув.
Десь проснувся серед ночі —

Хто це пильно зирить в очі?
— Галю, жінко, чи це ти?
Раптом: «Ро-ох!» — із темноти...

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Вибірники СПЕГАСА

Не «я», а «ми»
у нього в лексіоні
І у розмовах
завжди частка «не».
В. Р. з Дніпропетровська.
— Що стосується Вашого «лексіону», то тут без цієї частки, пардон, обійтися не можемо.

Як пішов я на рибалку,
Зловив рибку золоту,
А вона говорить: Петре,
Відпусти, я все зроблю.

Тож дивись, щоб не здурила,
Як не зробиш, що скажу,

Димоходи від заводів
До ріки я підведу.

В. М. з Херсонщини.
— Браво! О. С. Пушкін, прочитавши це, безперечно, віддав би Вам пальму першості.

— Чим доведеш,
що це капуста, не бур'як? —
Пита Ведмідь, —
показуй акт!

Я. Я. із Золочева
на Львівщині.
— З Ведмедем краще не сперечатися. Якщо каже «бур'як», то, значить, так і пишеть!

В моїм дворі шовковиця,
Каліровка рання,
А у хаті дуб Микола
І вишенька Таня.

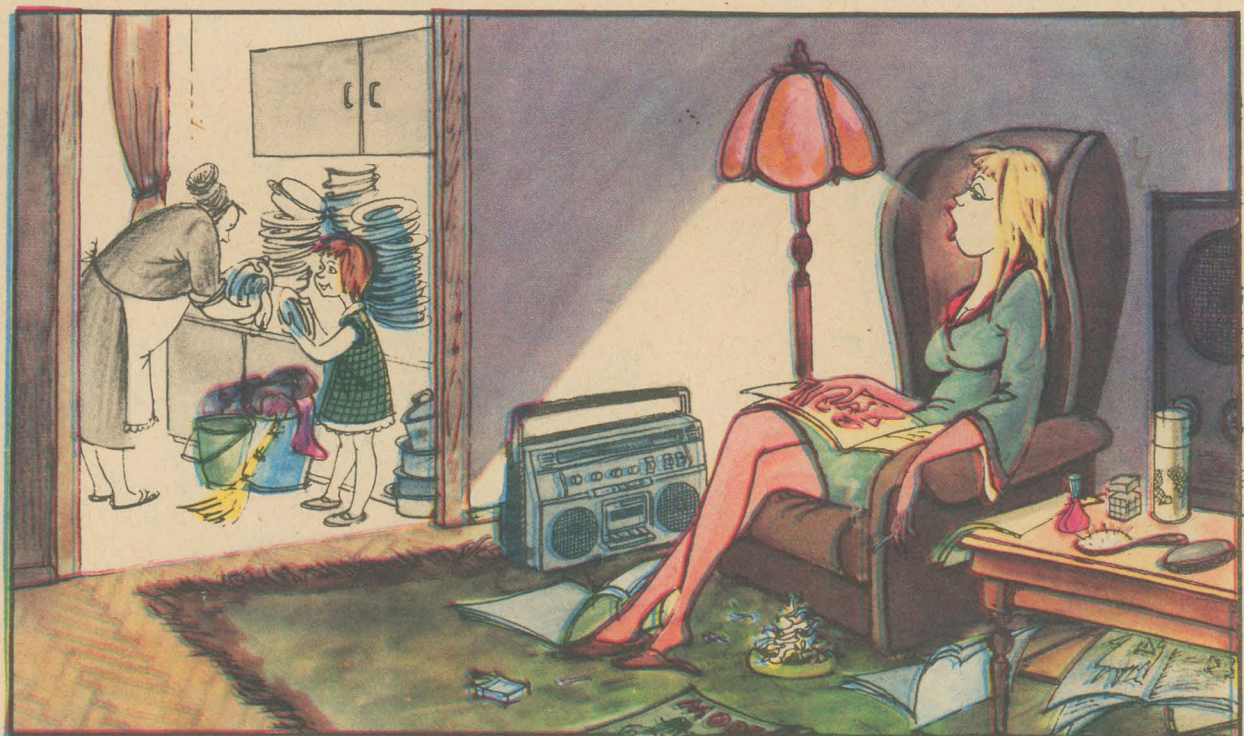
Синів доньок в нас не має,
А унуків відбавляй,
А це хатка і загадка,
Та попробуй відгадай?

М. В. з Кривого Рога.
— День думали, два думали — не відгадали: як у Вас, із таким численним дубово-вишневим посімейством, іще й на вірші часу вистачає?

Річенька біжить в долину,
Сонечко їй веселить,
Зустрічаємо людину,
Яка пише та тремтить.

І. О. з Козятина.
— З усього видно, що ця людина — не Ви!

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Донечко, не заважай бабусі. Вона і так рідко до нас приходить.

Цей незбагнений «СОЮЗДРУК»...

Неймовірна історія, що сталася з Перцем перед Новим роком

Усе почалося з того, що до редакції надійшло кілька листів, прочитавши які, я від подиву заціпенів і вийшов із цього стану аж за годину.

По-перше, читачі з Дніпропетровської області скаржилися на те, що у Широкивському, Магдалинівському, Царичанському районах вони не можуть купити «Перець».

По-друге, на те ж саме скаржилися читачі з Новомиkolaївського та Чернігівського районів Запорізької області.

По-третє, про це ж писали з Херсонської області.

По-четверте, про те ж повідомляли з Одеської області.

А по-п'яте, республіканське агентство «Союздрук» у своїй депеші оповіщало редакцію про якесь списання «Перця» і з неприхованою загрозою віщувало, що воно — агентство — «не може гарантувати повну реалізацію» того ж таки «Перця», у зв'язку з чим «процент його списання у четвертому кварталі може збільшитися».

Спершу, коли минуло заціпеніння від подиву, я було подумав, що читачі пишуть не про журнал, а про перець стручковий чи в горошок, а, може,

й молотий, — отож, мова, либонь, іде про якісь збої в торгівлі продовольчими товарами. Однак, придивившись уважніше, помітив, що в усіх листах «Перець» було написано з великої літери і взято в лапки.

З іншого ж боку — що саме списує республіканське агентство «Союздрук»? Якщо журнал, то як таке може бути, коли он люди не мають змоги придбати його в кіосках того ж «Союздруку»? Якщо ж не журнал, то чи не означає це, що республіканське агентство з якоїсь невідомої причини полишило свої безпосередні обов'язки і на громадських або ж інших засадах зголосилося торгувати продтоварами, у тім числі й перцем стручковим, у горошок чи молотим? Але в такому разі — причому тут редакція, котра взагалі нічим не торгує?

Словом, у всьому цьому слід було розібратися. Тому, відрядивши своїх фейлетоністів за адресами, зазначеними в іногородніх листах, сам я подався за столичною адресою, зазначеною в таємничій союздруківській депеші, — на вулицю Дружківську, 10.

Зустрівши мене, мов рідного брата, начальник агентства Анатолій Олександрович Литвиненко негайно покритиканів, як тільки дізнався про мету мого візиту.

— Ні, стручковим, молотим і перцем у горошок іще не торгуємо. А от роздрібний продаж журналу «Перець» ведемо. І списуємо. Те, що лишається...

— А чому, пробачте, лишається?

— Ну, це вже вам мусить бути видно, — Анатолій Олександрович глянув на мене так суворо й пронизливо, що мені тут же закортіло у чомунебудь розкаятися.

Однак, перш ніж перейти до каятби, я все ж таки вирішив про всяк

випадок зануритися у цифрові надра агентства і спробувати збагнути суть списання журналу.

Вона виявилася такою.

Кількість примірників «Перця» для роздрібною торгівлі «Союздрук» визначає на власний розсуд, не питаючи поради в редакції. Так само не питаючи, розподіляє по областях. А от там, в областях (дакувати долі, не в усіх), діється таке: лівова частка роздрібного тиражу паками осідає у великих містах, забиває кіоски «Союздруку» (за тими паками кіоскерам дуже зручно дрімати) — зате у села, селища, райцентри ідуть буквально лічені примірники.

Скажімо, п'ятнадцятого номера журналу в тому ж Дніпропетровську осіло 23.700 примірників, а на весь Широкивський район пішло усього лиш 15 примірників, на Магдалинівський — 30, Томаківський — 50, Царичанський разом із Петриківкою — 80 і т. д. Одеські кіоски забили 19 тисячами примірників того ж номера, а Миколаївський район обдарували тільки тридцятьма, Савранський — сорока, Тарутинський — сорока, Біляївський — п'ятдесятьма примірниками. По двадцять, тридцять примірників кожного номера (чи трохи більше) отримують і в багатьох районах Херсонської, Запорізької та й інших областей. От і виходить: де густо, а де — пусто...

От саме там, де густо, де не вміють належно організувати роздрібну торгівлю, й лишається нереалізованою якась кількість журналу. Лишається, і перегодом... списується. А будь-яке

списання неодмінно мусить тягти за собою і матеріальні санкції. Проти кого? Проти винуватців, проти тих, хто виявив елементарну нерозпорядливість. Але ж себе оголошувати винуватцем ой як не хочеться! Тому-то начальник республіканського агентства «Союздрук» А. О. Литвиненко і вирішив перевалити свої гріхи безпосередньо на редакцію, адресуючи їй загрозливі попередження...

А тут нагодилися і мої гінци з областей, які привезли свідчення самих працівників «Союздруку» із тих районів, де не всім бажаним фортуни придбати «Перець». Ось лише деякі з цих свідчень:

Л. О. Турчина, Л. Г. Ершова (кіоскери з райцентру Широке Дніпропетровської області): «Ми одержуємо на кіоск лише по сім примірників журналу. Можемо продати значно більше»;

В. К. Твердовська (кіоскер, Магдалинівська тієї ж області): «Отримую до десятка примірників «Перця». Можу реалізувати більше»;

Л. Г. Хлібовська (кіоскер, Царичанка, теж Дніпропетровщина): «Нестачі у покупцях немає, однак усім журналу не вистачає...» І так далі...

От я собі й міркую: коли вже агентство «Союздрук» вирішило перекласти свої клопоти безпосередньо на мене, — що ж, я не проти. Буду вчитися іще й торгувати. Але за однієї умови. Якщо республіканське Міністерство зв'язку за одним рипом передасть мені й усі штати свого агентства. І бажано — пошвидше.

ПЕРЕЦЬ.

ЖИЛИ СОБІ ДІД ТА БАБА...

Дід пошив собі кожух.
Тільки встиг сказати: — Хух! —
та накинути на плечі,
коли чує — баба з печі:
— Хоч старий — дурний ще й досі!
Є кожух, а ноги босі...
Дід потилицю почухав
та й продав того кожуха.
На базарі ж, взявши гроші,
вибрав валянци й калоші.
Баба діда в лоба — тиць:
— Що взуття без рукавиць?!

— От не слухаєш мене!
Рукавиці взяв... Ова!
Та замерзне ж голова!
Дід приходить: — Шапка є!
Баба знову за своє:
— Скільки вчу тебе — й дарма:
шапка є — ума нема!
Знов метнувся діда в крамницю,
хустку взяв там і спідницю...
Баба діда цмок у лоб:
— Так давно зробити було б!

Григорій БІЛОУС.

м. Черкаси.

Отсканирован reduktor
для rutracker.org

ДІД-МОРОЗ НА НОВОМУ МАСИВІ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Хлопчику, не підкажеш, де тут туалет? Я тобі за це весь мішок з подарунками віддам...

СТРАШНЕ ПЕРО
НЕ В ГУСАКА...

«...Зірвавши з дошки оголошень наказ, Колісник грубо порушив порядок оскарження дисциплінарного стягнення...»

(З наказу).

«...Надати Вам окрему квартиру не можемо, із-за наявності у Вас на це законних підстав».

(З відповіді на заяву).
Надіслав М. ШЕВЧИК.

«Сьогодні у клубі:
Новий заграничний фільм «Капкан в Англіському парку» а також вечір молодості. Грає дискотека з району вход платний молодші діти не допускається».

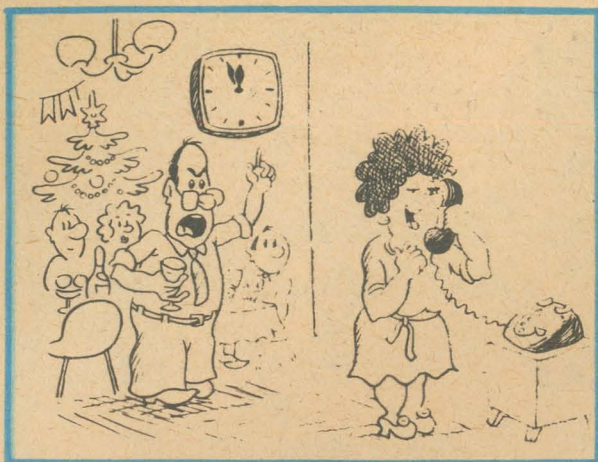
(З об'яви).
Надіслав І. ЦИГАНІН.

«Кіно.
Бережіть мужчин з хронікою».

(З афіші).
Надіслав Г. КЛИМЕЦЬ.

«Шановні жильці!
Якщо Ви не заплатили за квартиру, терміново заплатіть, щоб Ваша квартира, як боржник, не висіла на дверях під'їзду».

ЖЕК-507».
Надіслала Т. БОНДАРЕВА.

— Ти хоч зараз одірвись від телефону!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— На роботі я не п'ю!

Мал. Т. ЮНАКА

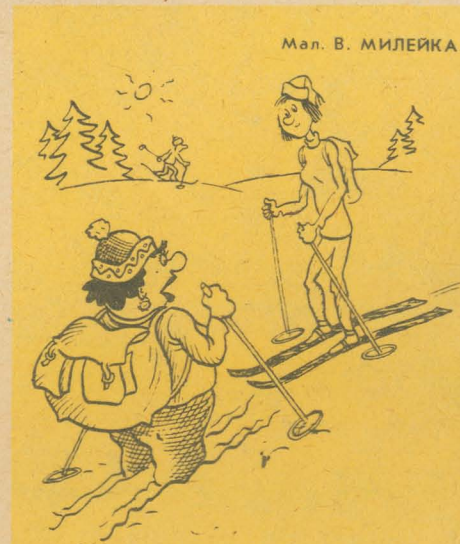
Без слів.

Мал. В. МАЛОВА

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

— А мої лижі чомусь весь час провалюються в сніг!

◆ Про незадовільне забезпечення колгоспів та організацій Хмельницького району талонами на бензин для автотранспорту розповідалося в одному з листів, опублікованому у № 13 журналу.

Після виступу Перця заступник голови Хмельницької облсільгосптехніки В. П. Коваленко повідомив, що за безвідповідальність і нерозпорядливість на інженера по пальному та нафтопродуктах Грінберга М. Ю., завідуючого складом Свідера М. А., інших працівників Хмельницької райсільгосптехніки накладено адміністративні стягнення. А керуючого райсільгосптехнікою Бугу В. І. з посади звільнено.

◆ У тому ж номері в розділі «Чи знаєте ви, що...» розповідалося про те, як жителька села Гражданівки Г. Гилко здала майстрам Врадіївського райпобуткомбінату в ремонт свій годинник і більше його не бачила. З того

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

фатального дня минуло вже два роки.

Начальник Миколаївського обласного управління побутового обслуговування населення Ю. А. Чернявський повідомив редакції, що замітку розглянуто і критику визнано правильною. Перед замовницею вибачилися і сплатили їй вартість загубленого годинника.

◆ Проїжджа частина вулиці Набережної, що у селі Макарівці (Попільнянський район), була в такому стані, що там одного разу загруз трактор Т-150. Про це й розповідалося у «Фотовиставці з коментарями», яку було вміщено у «Перці» № 14.

Як повідомив заступник голови Житомирського облвиконкому А. С. Малиновський, проїжджу частину вулиці відремонтовано.

◆ У селі Сестринівці (Вінниччина) завали-

лася електроопора. Коли жителі села звернулись до електриків, ті, щоб довго не морочитися, електродроти причепили до клена. Обурені такою «роботою», односельчани написали про це редакції.

Після втручання Перця голова Козятинського райвиконкому Г. І. Дикий повідомив, що замість аварійної опори встановлено нову, недоліки в електропостачанні села ліквідовано.

◆ В одному з листів до Перця повідомлялося про те, що у кількох селах на Сумщині мовчать радіоточки. Редакція з цим листом звернулася до Недригайлівського райвузла зв'язку.

Як повідомив виконуючий обов'язки начальника райвузла зв'язку Н. А. Дремов, радіолінії у селах Зелений Гай, Перекир та Бородані повністю замінені. Нині усі радіоточки в згаданих селах працюють добре.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-38, 441-89-37, 441-82-14.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 24 (1210)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 18.11.85. Підписано до друку 04.12.85. БФ 11383. 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. арк. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2284560 прим.
Зам. 06168.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировал reductor
для rutracker.org